Nr 49

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 28 kwietnia 1948 r.

188

OKÓLNIK

z dnia 16 kwietnia 1948 r.

w sprawie wykładni postanowień dekretu o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych.

Celem jednolitego stosowania przepisów dekretu z dnia 28 stycznia 1947 r. o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 84) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Do art. 6.

Z uwagi na to, że inwentarz żywy i martwy oraz zapasy ziemiopłodów niezbędne na najbliższy zasiew i utrzymanie rodziny i osób zatrudnionych w gospodarstwie rolnym oraz inwentarza żywego aż do nowych zbiorów, stanowią przynależność nieruchomości, przeto nie podlegają one oddzielnie od nieruchomości egzekucji w trybie administracyjnym.

Izby skarbowe w porozumieniu z wojewódzkimi związkami samopomocy chłopskiej ustalą normy przeciętnej ilości inwentarza żywego i martwego, potrzebnej dla normalnego prowadzenia gospodarstw rolnych w poszczególnych miejscowościach okręgu izby (powiatach względnie mniejszych strefach), jak również normy przeciętnej ilości zboża, siana, słomy i innych ziemiopłodów, niezbędnej na najbliższy zasiew i utrzymanie ludzi oraz zwierząt w gospodarstwach rolnych aż do nowych zbiorów.

Bez względu jednak na rozmiar i potrzeby gospodarstwa nie podlega egzekucji inwentarz żywy wraz z zapasem paszy i ściółki w ilości określonej w art. 50 ust. 1 lit. d) dekretu.

Ulegają natomiast egzekucji nadwyżki inwentarza żywego i martwego ponad ilość niezbędną do prowadzenia gospodarstwa rolnego, gdyż w rozumieniu prawa cywilnego stanowią one ruchomości a nie przynależności nieruchomości.

Nie należy zajmować nadwyżek zbóż w państwowych majątkach ziemskich, gdyż nadwyżki te po zaspokojeniu niezbędnych potrzeb gospodarczych oraz należności deputatowych z mocy oddzielnych przepisów są przekazywane Funduszowi Aprowizacyjnemu.

Wobec niewystarczającej ilości inwentarza w państwowych majątkach ziemskich — Ministerstwo Skarbu aż do odwołania, poleca zaniechać egzekucyjnego zajmowania nadwyżek inwentarza w tych majątkach.

Przepisy dwóch ostatnich ustępów nie wykluczają stosowania egzekucji w drodze zajęcia gotówki i wypłat z kont bankowych (art. 54 ust. 1 lit. a) i b).

Do art. 26.

W przypadkach, w których wysłanie dłużnikowi upomnienia jest konieczne — upomnienie to należy doręczyć dłużnikowi po upływie terminu płatności poszukiwanej należności.

W razie zalegania z zapłatą zobowiązań podatkowych, które podatnik względnie płatnik powinien obliczyć ewent. potrącić i uiścić bez doręczenia nakazu płatniczego — upomnienia nie należy dłużnikowi doręczać.

Do art. 31.

Prowadzenie egzekucji w dni niedzielne i ustawowo uznane za święta powszechne, jak również w porze nocnej należy ograniczyć do wyjątkowych przypadków, jeżeli zachodzi uzasadniona obawa, że w razie zwłoki egzekucja byłaby udaremniona lub znacznie utrudniona.

Do art. 34.

Przeprowadzenie rewizji osobistej zarówno w lokalu dłużnika, jak i w każdym innym miejscu należy stosować tylko wtedy, gdy inne środki egzekucyjne okazały się bezskuteczne, bądź gdy zachodzi uzasadnione podejrzenie, że dłużnik przez ukrycie przedmiotów przy sobie usiłuje uchylić się w ten sposób od egzekucji.

Przeprowadzenie rewizji osobistej dłużnika w jego lokalu w trakcie dokonywania czynności egzekucyjnych nie wymaga pisemnego polecenia urzędu skarbowego.

Do art. 43.

Przepis art. 43 lit. c) stosować należy również w tych przypadkach, gdy na skutek niewłaściwie wystawionego tytułu wykonawczego dokonano

czynności egzekucyjnej np. za należność, której termin płatności jeszcze nie upłynął.

Do art. 53.

Skarb Państwa reprezentują władze, urzędy, instytucje oraz zakłady niewyodrębnione z administracji państwowej w osobne przedsiębiorstwa, które gospodarkę pieniężną prowadzą w ramach budżetu państwowego grupa A. Administracja. Dla oceny, czy w danym przypadku instytucję i zakład traktować należy jako Skarb Państwa, miarodajnym jest budżet obowiązujący w chwili wszczęcia czynności z art. 53 ust. 1 dekretu.

Do art. 60.

W myśl art. 88 dekretu cena wywołania jest połową sumy oszacowania. W związku z tym należy dokonać zajęcia takiej ilości przedmiotów, aby suma poszukiwanej zaległości mieściła się w połowie sumy oszacowania zajętych przedmiotów.

Do art. 72.

W razie całkowitego uiszczenia bądź umorzenia egzekwowanej należności wraz z kosztami egzekucyjnymi zajęcie egzekucyjne staje się bezprzedmiotowe, w związku z czym dłużnik może bez ingerencji władzy egzekucyjnej usunąć znaki umieszczone przez organ egzekucyjny na zajętych przedmiotach. W przypadku zaś, gdyby dłużnik zwrócił się do urzędu skarbowego o usunięcie tych znaków, urząd skarbowy wyda mu pisemne upoważnienie do usunięcia wspomnianych znaków

Do art. 81.

Towary objęte monopolem tytoniowym oraz spirytusowym (spirytus na cele domowo-lecznicze, wódki czyste, denaturat) oraz wódki gatunkowe należy zajmować w oryginalnych i nienaruszonych opakowaniach. Przy dokonywaniu zajęcia tych towarów należy zwracać uwagę, czy są legalnego pochodzenia, a w razie wątpliwości wyrobów tych nie należy zajmować egzekucyjnie, lecz organ egzekucyjny powinien zabezpieczyć je przed usunięciem oraz zawiadomić o tym najbliższy rejon kontroli akcyzowej lub rejonowy inspektorat ochrony skarbowej bądź też urząd akcyzowy.

O zajęciu towarów objętych monopolami państwowymi należy zawiadomić najbliższy zakład sprzedaży, bądź wytwórnię właściwego przedsiębiorstwa monopolowego Polskiego Monopolu Tytoniowego, Państwowego Monopolu Spirytusowego, Polskiego Monopolu Solnego bądź Państwowego Monopolu Zapałczanego, które nabywają je za cenę równą 80% ceny monopolowej, obowiązującej w dniu sprzedaży, zmniejszonej o kwotę rabatu hurtowego i detalicznego, stosowanego przez Dyrekcję właściwego przedsiębiorstwa monopolowego. Przepisu tego nie należy jednak stosować do wódek gatunkowych nawet produkowanych przez P. M. S., które jako nieobjęte monopolem podlegają sprzedaży na ogólnych zasadach.

Artykuły lub towary, podlegające akcyzie, zajęte w wytwórni lub w wolnym składzie, które nie odpowiadają warunkom dopuszczenia ich do wolnego obrotu, od których nie uiszczono jeszcze akcyzy, mogą być sprzedane po cenie szacunkowej bądź z wolnej ręki przedsiębiorstwom posiadającym prawo przechowywania tych produktów pod węzłem akcyzy tj. przedsiębiorstwom produkującym albo przetwarzającym te artykuły lub wolnym składom. W związku z tym o zamierzonej sprzedaży należy zawiadomić urząd akcyzowy lub rejon kontroli akcyzowej właściwy terytorialnie dla przedsiębiorstwa, w którym artykuły te lub towary zajęto, z podaniem dokładnego terminu i miejsca sprzedaży. Wysłanie produktu z przedsiębiorstwa, w którym go zajęto, do przedsiębiorstwa nabywającego może nastąpić po dokonanej sprzedaży jedynie pod węzłem akcyzy na warunkach określonych w przepisach akcyzowych.

Artykuły i towary podlegające akcyzie zajęte w wytwórni lub w wolnym składzie, które odpowiadają warunkom dopuszczenia ich do wolnego obrotu, od których jednak nie uiszczono jeszcze akcyzy mogą być sprzedane każdemu na ogólnych zasadach przy czym z uzyskanej ceny sprzedażnej organ egzekucyjny pokrywa przede wszystkim akcyzę przypadającą od sprzedanego towaru, a pozostałą dopiero sumę zarachowuje na egzekwowaną należność.

Przy sprzedaży tych towarów powinien być obecny przedstawiciel władzy akcyzowej, na którym ciąży obowiązek dopilnowania, by czynności dokonano z zachowaniem przepisów akcyzowych.

Do art. 88.

Warunkiem rozpoczęcia licytacji między innymi jest stwierdzenie, że odpis obwieszczenia został dłużnikowi doręczony zgodnie z postanowieniami art. 85 ust. 2.

Do art. 94.

Wniesione przez wierzyciela lub dłużnika skargi na udzielenie przybicia powinien urząd skarbowy rozstrzygać bezzwłocznie oraz doręczać decyzje zainteresowanym przed upływem dwóch tygodni, licząc od zgłoszenia skargi do protokółu licytacji.

Do art. 136.

Według postanowień art. 135 ust. 1 dekretu, ustanowienie zarządu przymusowego nad przedsiębiorstwem ma na celu pokrycie egzekwowanych należności przypadających od przedsiębiorstwa oraz zapobieżenie likwidacji, jaka groziłaby przedsiębiorstwu w razie bezwzględnego prowadzenia egzekucji. Aby cel ten został osiągnięty zarządca przymusowy jest obowiązany prowadzić gospodarkę przedsiębiorstwa prawidłowo, oszczędnie i planowo.

Pozycja 188

Urząd skarbowy powinien mieć na względzie powyższą okoliczność, uzgadniając z władzą przemysłową prawa i obowiązki zarządcy; przede wszystkim zaś urząd skarbowy powinien zwrócić uwagę, aby prawa i obowiązki zarządcy były możliwie szczegółowo sprecyzowane. Należy określić wydatki, jakie zarządca pokrywa z dochodów przedsiębiorstwa i ich kolejność, przy czym nie mogą być pominięte wydatki, które ze względu na rodzaj i rozmiar przedsiębiorstwa okażą się konieczne (np. czynsz, jeżeli przedsiębiorstwo jest prowadzone w wynajmowanym lokalu, należności za światło i opał, zakup towaru, surowca, wydatki wymienione w art. 171 dekretu itp.).

Dla obrotów pieniężnych wynikających z zarządu przymusowego zarządca powinien otworzyć konto czekowe w P. K. O. lub w innej instytucji finansowej. Na koncie tym powinny być gromadzone wszelkie wpływy a wypłaty większych sum powinny być dokonywane w miarę możności w drodze przelewu; w szczególności dotyczy to nadwyżek odprowadzanych do urzędu skarbowego.

Zarządcę należy zobowiązać, aby nadwyżki odprowadzał do depozytu urzędu skarbowego przynajmniej raz w ciągu kwartału, oraz aby w tym samym terminie składał władzy przemysłowej sprawozdania ze swych czynności oraz sprawozdania rachunkowe, a odpisy tych sprawozdań urzędowi skarbowemu.

Jeżeli urząd skarbowy, korzystając z przysługującego mu w myśl art. 136 ust. 1 dekretu — prawa wglądu w gospodarkę zarządcy stwierdzi, że zarządca nie wykonując należycie swych obowiązków, prowadzi gospodarkę w sposób nie dający gwarancji pokrycia egzekwowanej należności, bądź przez niewłaściwe gospodarowanie pogarsza sytuację materialną przedsiębiorstwa poddanego zarządowi przymusowemu — wówczas należy wystąpić do władzy przemysłowej z wnioskiem o zmianę zarządcy.

Urząd skarbowy dokonuje podziału nadwyżek pomiędzy wierzycieli uczestniczących w egzekucji bezzwłocznie po przekazaniu ich przez zarządcę przymusowego z zachowaniem postanowień art. 177—180 dekretu. Nie należy tych czynności odkładać do czasu ukończenia zarządu przymusowego.

Do art. 154.

Wnioski o przedłużenie dwuletniego okresu trwania zarządu przymusowego mogą być przedkładane Ministerstwu Skarbu wówczas, gdy zachodzić będą okoliczności, przemawiające za tym, że przedłużenie zarządu na okres niezbyt odległy doprowadzi do zaspokojenia pełnej należności egzekwowanej. Wnioski o przedłużenie wspomnianego okresu powinny być należycie uzasadnione, a w szczególności podawać należy kwotę egzekwowanej należności pozostałą do pokrycia ze wskazaniem okresu, w którym kwota ta przypuszczalnie zostałaby pokryta w razie prolongaty zarządu przymusowego. Przyłączenie się dalszego wierzyciela do egzekucji prowadzonej przez przymusowy zarząd po jego ustanowieniu, może m. in., być powodem do wystąpienia z wnioskiem o prolongatę okresu trwania zarządu przymusowego.

Do art. 160.

Przed ustanowieniem zarządcy urząd skarbowy ustali, czy co do osoby kandydata na zarządcę nie zachodzą przeszkody z art. 160 ust. 3, a niezależnie od tego uwzględniać należy osobisty stosunek zarządcy do dłużnika. Nie należy zatem ustanawiać zarządcą osoby, która — jakkolwiek nie podpada pod przepis art. 160 ust. 3 dekretu — to jednak przez swój stosunek osobisty do dłużnika nie daje gwarancji co do obiekywnego sprawowania obowiązków zarządcy. W szczególności zasadę tę należy przestrzegać w przypadku, gdy chodzi o ustanowienie zarządcą osoby pozostającej do dłużnika w stosunku prawnym względnie w stosunku zależności (np. gdy jest ona spólnikiem przedsiębiorstwa dłużnika egzekwowanego lub dłużnikiem dłużnika egzekwowanego).

W piśmie mianującym zarządcę należy określić jego prawa i obowiązki a m. in. należy zobowiązać go do otwarcia konta czekowego w P. K. O. bądź w innej instytucji finansowej, na które mają być przekazywane wszelkie sumy związane z zarządem przymusowym. Nie należy jednak żądać otwierania konta czekowego, jeżeli zarządowi przymusowemu została poddana nieruchomość, dająca niewielkie przychody. Wypłaty większych sum powinny być dokonywane w miarę możności w drodze przelewu; w szczególności dotyczy to nadwyżek odprowadzanych do urzędu skarbowego.

Do art. 162.

Odpis pisma upoważniającego zarządcę do objęcia zarządu przymusowego należy podać do wiadomości dłużnika.

Do art. 164.

Przy wydawaniu zezwolenia na wykonywanie przez zarządcę przymusowego czynności wykraczających poza zwykły zarząd, należy mieć na uwadze przede wszystkim przesłanki natury gospodarczej a nadto, by czynności, na wykonywanie których urząd skarbowy zezwoli, pozostawały w związku z zarządem przymusowym i które mogą przyczynić się do szybszego pokrycia egzekwowanej należności.

Do art. 166.

Przed ukończeniem zarządu przymusowego urząd skarbowy, powołując się na postanowienia art. 161, wezwie zarządcę przymusowego do złożenia końcowego sprawozdania, dającego pełny obraz działalności oraz wyniki gospodarki zarządcy za cały okres zarządu przymusowego.

Pozycja 188

Do art. 168.

Równocześnie z ustanowieniem zarządcy należy określić jego wynagrodzenie. Wynagrodzenie może być oznaczone w stosunku miesięcznym w kwocie ściśle określonej, bądź w stosunku procentowym do nadwyżki lub też do ogólnej sumy przychodu za dany miesiąc. Jednak w każdym przypadku wysokość wynagrodzenia powinna być określona z uwzględnieniem nakładu pracy i czasu zarządcy. Nie należy ustalać wynagrodzenia z góry za cały okres sprawowania funkcji zarządcy.

Do art. 173.

Nadwyżkę dochodów pozostałą po pokryciu koniecznych wydatków, zarządca wpłaca do depozytu kasy urzędu skarbowego w terminach składania sprawozdań rachunkowych (art. 166) a więc nadwyżkę tę powinien wpłacać w terminie 15-stu dni po upływie sprawozdawczego kwartału, a po ustaniu przymusowego zarządu ewentualną nadwyżkę powinien, wpłacić równocześnie ze złożeniem końcowego sprawozdania (wykładnia do art. 166). Urząd skarbowy na podstawie art. 161 dekretu może jednak zarządać od zarządcy odprowadzania nadwyżki w krótszych okresach (np. w okresach miesięcznych), co należy z reguły stosować w przypadku, gdy zarządca nie posiada otwartego konta czekowego w P. K. O., bądź w innej instytucji bankowej.

Do art. 178.

Przy podziale sum uzyskanych przy zbiegu egzekucji, jeżeli suma ta nie wystarcza na zaspokojenie roszczeń uprzywilejowanych, należy mieć na uwadze przepisy art. 25 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173), według których w razie zbiegu roszczeń z tytułu podatków państwowych i komunalnych mających jednakowy przywilej, zaspokojenie roszczeń następuje proporcjonalnie do wysokości należności państwowej i komunalnej.

W razie zbiegu egzekucji podatków państwowych i komunalnych nieuprzywilejowanych z egzekucją świadczeń pieniężnych na rzecz innych wierzycieli — jeżeli egzekwowana suma nie wystarcza na całkowite ich pokrycie — kwotę pozostałą po pokryciu należności uprzywilejowanych zarachować należy na nieuprzywilejowane należności Skarbu Państwa, związków samorządu terytorjalnego oraz należności innych wierzycieli proporcjonalnie do sumy tych należności z wszystkich tytułów wykonawczych obejmujących roszczenia Skarbu Państwa, związków samorządu terytorialnego i innych wierzycieli. Kwoty przypadające Skarbowi Państwa pokrywa się bez względu na kolejność zgłoszeń wniosków egzekucyjnych. Kolejność zgłoszeń wniosków egzekucyjnych stosuje się tylko co do należności nieuprzywilejowanych innych wierzycieli, nie wyłączając związków samorządu terytorialnego.

Pozycja 188

Do art. 184.

Jakkolwiek przepisy ustępu 2 nie wykluczają możliwości dokonywania zabezpieczenia na przedmiotach, które wskutek opóźnienia ich sprzedaży mogą znacznie stracić na wartości, względnie których przechowywanie pociąga za sobą koszty niewspółmierne z ich wartością — to jednak na tych przedmiotach nie należy dokonywać zabezpieczeń.

Do art. 189.

W razie złożenia przez wierzyciela wniosku o wszczęcie egzekucji nie należy sporządzać oddzielnego protokółu zajęcia ruchomości, które stanowiły zabezpieczenie, lecz w protokóle stwierdzającym zajęcie ruchomości w postępowaniu zabezpieczającym należy zamieścić wzmiankę, iż objęte tym protokółem ruchomości zajmuje się egzekucyjnie, przy czym należy ustalić i przypisać w tytule wykonawczym przypadającą opłatę egzekucyjną z tytułu dokonanego zajęcia. O tym należy dłużnika zawiadomić.

Do art. 193.

Opłatę za czynności licytacyjne należy pobierać tylko w przypadku, gdy dłużnikowi doręczono odpis obwieszczenia o licytacji (art. 85 ust. 2).

Opłaty za czynności licytacyjne pobiera się również w przypadku sprzedaży w inny sposób, niż w drodze licytacji, chociażby sprzedaży nie dokonano, lecz podjęte zostały czynności zmierzające do sprzedaży.

Do art. 195.

Wrazie umorzenia postępowania egzekucyjnego lub uchylenia poszczególnych czynności egzekucyjnych z przyczyn wymienionych w art. 43 lit. a) c) i, e) a ponadto w art. 45 lit. a) i b) koszty egzekucyjne przypisane w związku z tym dłużnikowi — ulegają skreśleniu.

Ulegają umorzeniu zaległe koszty egzekucyjne, obliczone w związku z egzekucją zobowiązania podatkowego, które na skutek wniesionego środka prawnego zostało w całości odpisane z powodu braku obowiązku podatkowego.

W razie uiszczenia kosztów egzekucyjnych, w przypadkach wymienionych w poprzednich ustępach, kwoty wpłacone ulegają zgodnie z postanowieniami art. 34 ust. 2 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173) zaliczeniu na poczet innych płatnych zobowiązań podatkowych dłużnika a w ich braku ulegają zwrotowi w gotówce.

Nie ulegają natomiast umorzeniu koszty egzekucyjne obliczone w związku z egzekucją zobowiązania podatkowego, które przy istnieniu obowiązku podatkowego zostało następnie obniżone. Uiszczone z tego tytułu kwoty kosztów egzekucyjnych nie podlegają zwrotowi.

Przepisy ust. 2 — 4 stosuje się odpowiednio w przypadkach egzekucji świadczeń pieniężnych na rzecz innych wierzycieli.

Koszty upomnienia nie podpadają pod pojęcie kosztów egzekucyjnych w rozumieniu dekretu o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych, a zatem umorzenie kosztów egzekucyjnych na podstawie art. 195 dekretu nie powoduje tym samym umorzenia kosztów upomnienia. W razie jednak umorzenia kosztów egzekucyjnych z przyczyn przewidzianych w poprzednich ustępach, jak również z powodu ich nieściągalności — koszty upomnień przypadających na rachunek władz skarbowych ulegają skreśleniu.

Nie należy także pobierać kosztów upomnienia w tych przypadkach, gdy doręczenie upomnienia nastąpiło w dniu uiszczenia poszukiwanej należności.

Przepisów ustępu poprzedzającego nie stosuje się do kosztów upomnień przypadających na rzecz innych wierzycieli. W tym przypadku władza egzekucyjna w razie umorzenia kosztów egzekucyjnych zawiadamia wierzyciela, iż koszty upomnienia nie będą ściągnięte, podając powody zaniechania ściągnięcia kosztów upomnień (np. nieściągalność).

Do art. 196.

Nie należy żądać od zarządów gmin zwrotu pobranych przez nie kosztów egzekucyjnych za czynności egzekucyjne dokonane przez skarbowe organa egzekucyjne przed dniem 1 marca 1947 r., t. j. przed wejściem w życie dekretu o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych na podstawie tytułów wykonawczych przekazanych zarządom gmin w związku z art. 196 ust. 1 tegoż dekretu.

Dyrektor Departamentu
S. Kołakowski

(Znak Min. Sk. D. V. 2609/2/48).

189

OKÓLNIK

z dnia 23 kwietnia 1948 r.

w sprawie ulg w podatku od nabycia praw majątkowych i w opłacie skarbowej w związku z nabyciem praw majątkowych w trybie dekretu z dnia 6 grudnia 1946 r. o przekazywaniu przez Państwo mienia nierolniczego na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 71, poz. 389).

Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 35 ust. 1 i 2 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173) umarza:

1) należny podatek od nabycia praw majątkowych w związku z nabywaniem mienia nierolniczego w trybie dekretu z dnia 6 grudnia 1946 r.,

2) należną opłatę skarbową od ustanowienia hipotek (poz. 8 część I tab. opł skarb.) w związku z nabywaniem mienia nierolniczego w trybie dekretu z dnia 6 grudnia 1946 r.

Podsekretarz Stanu
Prof. Dr. L. Kurowski

(Znak Min. Sk. D. V. 6274/4/48).

190

OKÓLNIK

z dnia 23 kwietnia 1948 r.

w sprawie poboru podatku gruntowego za 1948 r.

Ministerstwo Skarbu udziela podległym sobie władzom i urzędom do wiadomości pismo okólne Ministerstwa Ziem Odzyskanych z dnia 18 lutego 1948 r. L. dz. II S. 4-a/77/48 w sprawie poboru podatku gruntowego za 1948 r.

Dyrektor Departamentu
S. Kołakowski

(Znak Min. Sk. D. V. 6473/1/48).

MINISTERSTWO ZIEM ODZYSKANYCH
Departament Administracji Publicznej
L. dz. II.S.4-a/77/48.

Warszawa, dnia 18 lutego 1948 r.

Pobór podatku gruntowego za 1948 rok.

PISMO OKÓLNE

Przepisy art. 13 dekretu z dnia 20.III.1946 r. o podatkach komunalnych Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 198 z 1947 r.) przewiduje obowiązek uiszczenia do dnia 1 marca każdego roku podatkowego zaliczki na podatek gruntowy w wysokości połowy wymiaru tego podatku za rok ubiegły.

W związku z podniesionymi wątpliwościami, co należy uważać za wymiar w stosunku do ubiegłego roku podatkowego, oraz w związku z innymi sprawami, wymagającymi wyjaśnienia, podaje się co następuje:

1. Podstawą do obliczenia zaliczki na podatek gruntowy za 1948 r., płatnej do dnia 1 marca 1948 r., będzie wymiar tego podatku za 1947 rok bez uwzględnienia zastosowanych po dokonanym wymiarze ulg i zniżek na podstawie art. 12 cytowanego na wstępie dekretu.

Za takim sposobem ustalenia podstawy wymiaru zaliczki przemawia okoliczność, że ulgi zastosowane w 1947 r. na podstawie art. 12 dekretu miały charakter wyjątkowy i, że przeważnie były zastosowane po dokonaniu wymiaru, przy końcu roku podatkowego.

Wobec tego, że podatnicy podatku gruntowego mogą nie pamiętać o obowiązkach, wynikających z cytowanego powyżej dekretu (uiszczenie zaliczki bez wezwania), należy ich o tym niezwłocznie powiadomić indywidualnie lub zbiorowo (za pośrednictwem sołtysów).

2. Ministerstwo Ziem Odzyskanych wspólnie z Ministerstwem Administracji Publicznej i Gł. Pełnomocnikiem do spraw podatku gruntowego projektuje zmiany w rachunkowości podatku gruntowego i w związku z tym należy wstrzymać zaopatrywanie organów wymiarowych podatku gruntowego w księgi biercze, rejestry zbożowe, arkusze wymiarowe i odwoławcze oraz zestawienia wyników wymiaru podatku gruntowego, gdyż druki te ulegną zmianom. Przy wprowadzeniu zmian prawdopodobnie ilość i rodzaj druków zostaną zmniejszone.

W ciągu m-ca lutego r. b. Ministerstwo powiadomi zainteresowane organa wymiarowe o ustalonym typie druków.

3. W najbliższych dniach zostanie wydana przez Ministerstwo instrukcja w sprawie techniki zamknięcia księgi bierczej podatku gruntowego. Ponieważ instrukcja ta w sposób nieco odmienny ureguluje sposób zamknięcia księgi bierczej, niż to przewiduje wykładnia do §§ 25 i 39 rozporządzenia z dnia 6. XII. 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 11, poz. 72 z 1933 r.), Ministerstwo uważa za wskazane, aby do czasu ukazania się wspomnianej instrukcji, organa wymiarowe niezwłocznie przystąpiły do uporządkowania ksiąg bierczych podatku gruntowego (podliczenia, ustalenie ewent. zaległości i nadpłat, kontrola wniosków egzekucyjnych, kontrola przepisów i odpisów itp.). W ten sposób po otrzymaniu nowej instrukcji o zamknięciu ksiąg bierczych podatku gruntowego, tak samo zamknięcie, jak zakładanie nowej księgi, będą ułatwione i nie opóźnią akcji wymiaru i poboru podatku gruntowego na 1948 r.

Nowa instrukcja nie zmieni obowiązujących wytycznych zamknięcia ksiąg bierczych innych podatków samorządowych.

4. W końcu Ministerstwo przypomina, że w ust. 4 pkt. 4 pisma okólnego z dnia 5. XII. 1947 r. L. dz. II. S. 5a/135/47 uregulowano sposób podziału wpływów z podatku gruntowego, przy uiszczeniach gotówką za zboże po cenach rynkowych. W związku z tym należy zlikwidować wszelkie pozostające na rachunkach specjalnych kwoty wpłat podatku gruntowego, dotychczas nie rozliczone, z okresu do 31. XII. 1947 r. Mogące powstać przy takich wpłatach pozorne nadpłaty w stosunku do sumy wymiaru w gotówce, nie będą mogły mieć miejsca, gdyż wpłaty te powinny być kontowane jedynie w rejestrze zbożowym (nie w księdze bierczej), gdzie odpowiadają wymiarowi zboża (nie gotówki), kwoty te będą we właściwy sposób zarejestrowane przy zamknięciach, co znajdzie wyraz w opracowanej instrukcji.

5. Celem uzyskania przejrzystości w księgowaniu, oraz celem ułatwienia sprawozdawczości i kontroli rachunkowej przy poborze podatku gruntowego należy z dniem 1 marca 1948 r. w tych zarządach gminnych (miejskich), gdzie tego dotychczas nie uczyniono, otworzyć w księdze Dziennik-Główna okresu bieżącego oddzielny rachunek (konto) pt. „Podatek gruntowy". W księdze szczegółowej (kontowej) sum pozabudżetowych (nie sum przechodnich) będą temu rachunkowi odpowiadały podrachunki (subkonta):

1) „Wpłaty podatku gruntowego podatników z wymiarów gotówkowych",
2) „Wpłaty podatku gruntowego podatników w zamian wymiarów w ziemiopłodach (po cenach giełdowych)",
3) „Wpłaty podatku gruntowego Urzędu Skarbowego z rozliczeń za ziemiopłody".

Zarządy gminne (miejskie) w ostatnim dniu każdego m-ca dokonają memoriałowo podziału otrzymanych kwot wg obowiązującego rozdzielnika (art. 5 ust. 1 dekretu z dnia 20. III. 1946 r. Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 199/47) i przeniosą uzyskane

z repartycji kwoty na odpowiednie podrachunki (subkonta) do księgi sum przechodnich. (Urząd Skarbowy, Wydział Powiatowy) lub do księgi dochodów budżetowych (Dział X — podatki samoistne).

Ministerstwo Ziem Odzyskanych prosi o niezwłoczne podanie powyższego do wiadomości wszystkim związkom samorządowym i zarządzenie kontroli wykonania przed dniem 1 marca 1948 roku.

Dyrektor Departamentu
(—) A. Olewiński

191

OKÓLNIK

z dnia 27 kwietnia 1948 r.

w sprawie uznania za koszt uzyskania przychodów świadczeń na rzecz odbudowy Warszawy.

Uwzględniając znaczenie gospodarcze świadczeń ponoszonych na rzecz odbudowy Warszawy, Ministerstwo Skarbu poleca zaliczać do kosztów uzyskania przychodów podlegających potrąceniu na podstawie art. 10 dekretu o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 25, poz. 99) należycie udokumentowane ofiary poniesione na ten cel w roku podatkowym 1948 przez podatników podatku dochodowego, prowadzących prawidłowe księgi handlowe.

Dyrektor Departamentu
S. Kołakowski

(Znak Min. Sk. D. V. 6785/3/48).

Poz.	TREŚĆ		Data	Znak	OrOS	GB	KS	OSK	OK	B	K	RK	C	ZPP	POD	PW	MOSK	P	EA	A	M	U	Sp	L	R				
188	Wykładnia postanowień dekretu o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych.	O	16 IV. 1948 r.	D. V. 2609/2/48															X										
189	W sprawie ulg w podatku od nabycia praw majątkowych i w opłacie skarbowej w związku z nabyciem praw majątkowych w trybie dekretu z dnia 6 grudnia 1946 r. o przekazywaniu przez Państwo mienia nierolniczego na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska.	O	23 IV. 1948 r.	D. V. 6274/4/48													X												
190	W sprawie poboru podatku gruntowego za 1948 r.	O	23 IV. 1948 r.	D. V. 6473/1/48							X																		
191	W sprawie uznania za koszt uzyskania przychodów świadczeń na rzecz odbudowy Warszawy.	O	27 IV. 1948 r.	D. V. 6785/3/48											X														

Objaśnienie znaków:

OrOs	— dział	organizacyjny i osobowy
GB	— „	gopodarczy i budżetowy resortu
KS	— „	karny skarbowy
OSk	— „	Ochrony Skarbowej
OK	— „	obrotu pieniężnego i kredytu
K	— „	budżetowy
B	— „	finansów i podatków komunalnych
RK	— „	rachunkowo-kasowy
C	— „	ceł
ZPP	— „	zobowiązań i postępowania podatkowego
POD	— „	podatków: obrotowego i dochodowego
PW	— „	podatku od wynagrodzeń
MOSk	— „	podatku od nabycia praw majątkowych i opłaty skarbowej
P	— „	innych podatków bezpośrednich
EA	— „	egzekucji administracyjnej
A	— „	akcyz
M	— „	monopolów
U	— „	ubezpieczeń
Sp	— „	spółdzielczości
L	— „	likwidacyjny
R	— „	różnych
Z	—	zarządzenie
I	—	instrukcja
O	—	okólnik
Ob	—	obwieszczenie
Uch	—	uchwała

Cena zł 44

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata: roczna zł 2.400; półroczna zł 1.300 kwartalna zł 700; miesięczna zl 300.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu w P. K. O. Nr I-4428, podając cel wpłaty, nazwę instytucji względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz okres czasu, którego prenumerata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty. Prenumeratę przyjmuje się na okresy od miesiąca następnego po dokonaniu wpłaty, jednak na okres nie dłuższy niż do końca 1948 r.

Reklamacje z powodu nieotrzymania numeru należy zgłaszać we właściwym Urzędzie pocztowym natychmiast po otrzymaniu następnego kolejnego numeru. Reklamacje kierowane do Administracji pozostaną bez odpowiedzi. Pojedyncze numery są do nabycia w Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Cena ogłoszeń za 1 milimetr szerokości 1 szpalty, wynosi zł 90.

Druk. PWPW. Warszawa, Sanguszki 1.